

Божидар БУРОВИЋ

ОДА ВОЋУ

ВИШЊА

Рој цепти у зрења
умна тајна сага
искре из успења
дар и изум мага
још пре провиђења

Врачањем је преци
створили из чуда
вештаци ил жреци
расули је свуда
под иконом свеци

Ђишћуве првене
низ наше дулуме
то дрво и цене
јер преуко уме
да обнажи гене

Тесно му у рими
а земљи угоди
тек кад адет прими
да издашно роди
опет кад презими

ДУЊА

Цео живот стима
занат да се свиди
чулима и свима
па жар којим бриди
од сунца отима

За госта за свата
уздисања многа
дража од дуката
ама нема тога
ко је не својата

Бледи кад низ грање
свом доказу ласка
којег је све мање
док бојом одласка
худи умирање

Своје име њише
на стаблу у гету
по ком кише лише
једина на свету
труне и мирише

ВИНОВА ЛОЗА

Крцате ми круне
гроздови у чађи
за људе и жене
да је живот рађи
уз сепете пуне

Кликери за чари
свако зрно пржи
са соком до сржи
што потпорно зари
док ме претка држи

Слатка саћа крта
рој пчела у зени
за кошницу прта
с меке боје врта
вина ми на мени

СМОКВА

Прастара дан-дања
покожица танка
и кад виси сања
златножута ранка
на прсте приања

Од људи поткрада
похвале и оде
за потомство мада
личи на кап воде
што са листа пада

Баш се вешто дови
да изгледом вара
чаролијом ови
чедну ватру цара
ко је преполови

НАР

Зри румен и при том
поданички тиња
на трну а питом
пева и пламиња
под скученим штитом

На длану га свлаче
шаке крести пуне
знамење са драче
да га човек пуне
тамо где га таче

Испод онне жећи
то се срцем стица
и то себе пећи
као жеравица
у пегавој лећи

Распуко се зором
пун првене млечи
у вртлогу спором
Ах да су нам речи
као нар под кором

ОРАХ

И под кором кора
ко кост ђон на ђону
мит у слепом плоду
кућа без отвора
с подом на флафону

С плафоном на поду
округла потпора
јату и људима
животу јер мора
дупке да га има

Грчи језгро крије
о клијању пача
док пре ил касније
не цикне кров сача
тек тад зна чији је

ШЉИВА

Веран одсев свода
исти гланц и боја
чулна плавет плода
сушта верност која
зависти се пода

Инстинкта и глади
берача на јажи
ту где душу слади
воћком уста влажи
док јој стабло глади

У трапу на међи
ко подочњак снена
сва је реликт ређи
сува а чувена
мрешкаста по веђи

Сеје мирис селом
округласто траје
с браздом и пепелом
ипак најбоља је
у казану врелом

Отуд из тог стања
њене капи беже
у прзничка ткања
жилета што жеже
с грлића чокања

Врве и у врчу
капи које гану
пеђене у грчу
мелем су за рану
чим их старци срчу